

[Justitsministeren.]

med mandens forhold og tilbød at ville prøve på at skaffe manden fri og hjem — altså hertil —, hvis fru Gehrke til gengæld ville overtage noget kontorarbejde for tyskerne, hvilket hun dog afslog.

Fru Gehrke har i samme forhørsperiode, i november 1949, udtalt som sin overbevisning, at Löppke ikke havde skadet hende og heller ikke hendes mand overfor tyskerne, hvad hun mener han let kunne have gjort, da han vidste, at de var antinazister.

En anden tysk statsborger, snedkersvend Bøge, der iøvrigt senere er blevet dansk statsborger, blev indkaldt som zeitfreiwillig i Löppkes gruppe. Han har forklaret om Löppke, at denne var meget ivrig i denne tjeneste — som jeg allerede før nævnte. Han spurgte engang Bøge, om hans børn var medlemmer af Hitlerjugend. Bøge sagde nej, det var de ikke, de var medlemmer af DUI og var meget godt tilfredse dermed. Löppke sagde, han kendte nogle, der havde nægtet at indmelde deres børn i Hitlerjugend, hvorefter hele familien var sendt til Tyskland. Bøge opfattede dog ikke dette som nogen trusel, han indmeldte ikke sine børn i Hitlerjugend, og han mærkede aldrig nogen ulempe af den grund. Löppke vidste, at Bøge var socialdemokrat og antinazist, og han havde endda fået at vide, at Bøge ved lejlighed havde talt nedsættende om Löppkes forhold til tyskerne, men Bøge mener ikke at være blevet forulempet af den grund.

Iøvrigt har Bøge i samme afhøring i al almindelighed udtalt, at han ikke kunne tænke sig, at Löppke skulle kunne have „stukket“ nogen til tyskerne eller på anden måde gjort noget ondt i den retning, og noget sådant er heller ikke oplyst.

Det billede, jeg her kort har antydnet af Löppkes forhold, er sammensat af oplysninger — der naturligvis kunne suppleres med mange andre — indhentet i forskellige sager og i forskellige år:

Først da Löppke blev interneret af modstandsbevægelsen den 6. maj 1945. Det var jo et stort pres, der dengang var på arbejdet, med det betydelige antal tyskere, hvis forhold skulle undersøges. Man kan, tror jeg, efter justitsministeriets synspunkter, stort set sige, at undersøgelserne delte disse tyskere i 3 grupper:

- 1) dem, der var grundlag for at rejse straffesag mod,
- 2) dem, for hvis vedkommende dette vel ikke var tilfældet, men som man ønskede at blive af med — og hertil hørte Löppke

på grund af hans tyske sindelag —, og endelig

- 3) dem, som man kunne se, man godt kunne lade blive her.

Der fremkom ikke noget — efter det foreliggende er det ikke underligt —, der talte for tiltale mod Löppke, men på den anden side ville man altså efter den dengang lagte linie ikke lade ham blive her. Han hørte, som jeg nævnte, til gruppe 2, og han blev derfor den 24. maj 1945 overgivet til politiet med udsendelse for øje. Han blev hensat i arresten, til man kunne komme af med ham. Da det imidlertid trak ud med at få de allieredes indrejsetilladelse til Tyskland, blev han løsladt den 18. oktober 1945 med den tilkendegivelse, at han og familien skulle være udrejst af landet senest den 31. marts 1946.

I den efterfølgende periode, hvor man altså ikke fik svar fra de allierede, opstod naturligvis spørgsmålet om fortsat opholds- og arbejdstilladelse for ham, og fristen for udrejsen blev gentagende forlænget. Han søgte i december 1946 arbejdstilladelse til akkumulatorfabrikken Wotan i Glostrup. Men efter en forhandling med tillidsmanden på fabrikken og tillidsmanden på Lyac mente direktøren ikke at kunne antage ham.

Derefter søgte han den 10. januar 1947 om ansættelse på den nyoprettede akkumulatorfabrik Lydig i Søborg. Dette førte til yderligere afhøringer dengang. Der fremkom ikke derved noget, der blev anset for særlig belastende for Löppke. Han fik altså lov til at arbejde på denne fabrik Lydig. I overensstemmelse med den praksis, man var nået til i den tid, der var gået efter kapitulationen, fik han, som jeg siger, denne arbejdstilladelse, og han fik den ved ministerresolution af 7. februar 1947. Denne tilladelse blev naturligvis givet med henblik på den ansættelse, der var tale om på Lydig, og her synes jeg det beklagelige i hele denne affære ligger, uden at man kan lægge skylden på nogen enkelt. Det havde efter min opfattelse været meget ønskeligt, om man ved udførelsen af denne resolution havde handlet på den måde, som iøvrigt var almindelig brugt — det skal jeg senere komme tilbage til —, nemlig således, at arbejdstilladelsen var blevet givet til arbejdet på Lydig eller i hvert tilfælde på en sådan måde, at den ikke uden videre omfattede eventuelle senere engagementer på Lyac.

Når dette ikke skete og jeg heller ikke tør påstå, at det ville være sket, selvom jeg havde været justitsminister, er forklaringen